

der er gaaet, alle Vegne i de af Europa afhængige Lande, over hvilke Herredømmet er af afgørende politisk og økonomisk Betydning for Europa, set en organiseret Kamp mod Europas Stilling. Forud for Locarno er gaaet Marokko, hvor Frankrigs Kamp i Virkeligheden er Europas Kamp for at bevare Overherredømmet over Omraader, hvis Raastoffer og hvis Markeder man overhovedet ikke kan undvære, forud er gaaet Begivenhederne i Syrien og først og fremmest Begivenhederne i det fjerne Østen. Forholdet er det, at det slet ikke længere er Vesten, som er det politiske Tyngdepunkt, men det er Østen, som har Ordet, og det, der i Virkeligheden, set under en større Synsvinkel, her er det afgørende, er Ruslands Syn paa, hvad dets Interesser kræver.

Nu hørte jeg nok i Gaar det ærede Medlem Hr. P. Munch sige, at der jo ogsaa i Locarno var indtraadt en meget betydningsfuld Forbedring af Forholdet mellem England og Rusland, idet Locarno havde fjernet Baggrunden for den russiske Politik, og det ærede Medlem talte noget om, at der fra Tid til anden faldt en og anden Udtalelse fra russisk Side om at tage under Overvejelse, hvorvidt man nu ikke skulde indtræde i Folkenes Forbund. Ja, vi kender fra Blade ganske ukontrollable Rygter, men jeg formoder, at det ærede Medlem Hr. P. Munch tænker paa andre Ting. Jeg formoder, at det ærede Medlem tænker paa Udtalelser — saa vidt jeg husker i „Observer“ — af den tidligere Sovjet-Ambassadør i London, der nu er kommet til Paris, Hr. Rakovsky, Udtalelser, der kunde forstaas, som om man vilde inaugurere en Ændring i den russiske Politik. Men Kontraordren, om jeg saa maa sige, kom jo pr. omgaaende fra Moskva, og det Syn, som Hr. Tjitjerin Gang paa Gang har givet Udtryk for efter Locarno-Overenskomsten, er jo et ganske andet. Det er det, at Locarno betyder Englands Skaktræk mod Sovjetrusland. Da Locarno var i Anmarch, rejste Hr. Tjitjerin til Warschawa, indledte et nyt Forhold til Polen og havde Held med sig — det kunde man tydeligt se, og det kunde man ogsaa skønne af de Udtalelser, som den polske Udenrigsminister, Skrzynski, fremsatte. Han kom til Berlin og søgte dér under Paa-

beraabelse af Rapallo-Traktaten af 1922 at formaa Tyskland til endnu en Gang at betænke sig, inden det betraadte Vejen mod Vest, men Terningerne var kastede, og saa maatte han nøjes med det mindre, nemlig Opnaaelse af betydningsfulde Indrømmelser i Handelstraktaten mellem Tyskland og Rusland. Og Hr. Tjitjerin er draget videre til Frankrig. Locarno har langt fra fjernet Baggrunden for den russiske Politik, langt fra, thi naar man har en saadan Basis at agere paa, som det nuværende Rusland har, nemlig hele Østen, kan man være forvisset om, at selv om Rusland af taktiske Grunde skulde foretage dette eller hint Træk i Forholdet til Nationernes Forbund — noget, hvorom der i Øjeblikket aldeles intet autentisk foreligger —, vil Rusland ogsaa indenfor et saadant nyt Forum vide at flytte sine Brikker i det storpolitiske Spil paa det store Skakbræt, som hedder Østen. Det er kun faa Maanedere siden, at Hr. Tjitjerin, hvis Aabenhjertighed man ikke sjældent maa paa-skønne, i en Tale rettet mod England nævnte hele den Fællesfront mod Rusland, som engelsk Storpolitik gav Udtryk for. Overfor dette, sagde han — det var paa den sidste Sovjetkongres —, vil man sætte *Østens Opvaagnen*. „Kina, der hidtil var en gammel Mand, vil forynge sig, og Marchal Chang-Tso-Lin den nu overvundne, skal til Fordel for England overtage en Diktatorrolle, men de asiatiske Folk ved, at de i Rusland stedse vil have en sand Ven — de asiatiske Folk ved, at de i Rusland stedse vil have en sand Ven.“ — Og det Syn, som nu en Gang er det russiske, paa Locarno-Overenskomsten, det Syn, som Hr. Tjitjerin aabenlyst og ikke aabenlyst giver Udtryk for, er just dette, at Locarno betegner Englands Sejr paa Europas Kontinent, Locarno betyder dette, at Tyskland og Frankrig ikke mere kan afgøre deres Stridigheder sig imellem, men at de maa ty til engelsk Garanti og engelsk Voldgift, og at England selvfølgelig vil forlange Kompensationer, Indrømmelser, Koncessioner andetsteds i Verden. Og hvor skulde de vel forlange disse Koncessioner andetsteds end dér, hvor britiske Interesser krydser de russiske, i Asien? Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch derfor taler, som han gør, om Ruslands Forhold til